

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐνηκόσα πέντε,
τὰ κουνῶμε κ' ἐν κουνιένται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως ἔμην—δὲ κα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμνοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἐνὶ μνηδὲς Ἀπρίλην
κ' ἀφρίζουν τόσοι σκύλοι.

Ὀκτακόσα κ' ὀγδόντα κ' ἑφτά
καὶ τὸν Κάϊζερ ψάλλω σκυφτά.

Ὁ Φαδουλῆς τῶν Ἀθηνῶν
ὅτ' ὁ Κάϊζερ τῶν Γερμανῶν.

καὶ μόλις τῷδε πέταξε σὲ περασμένα χρόνια,
ποῦ τῆς μουφλούζας βρόντησαν τὰ ξεχαστα κανόνη.

Ἄς φθάσῃ μέχρις οὐρανῶν ἡ δυνατὴ φωνή σου...
δὲν ξέρεις πῶς ἐθαύμασε τὰς καλλονὰς τῆς νήσου,
κ' ὦραν ἐστέκειτο πολλὴν
ρεμβάζων μὲ τὴν φύσιν,
καὶ βλέπων τὴν ἀνατολὴν
τοῦ Φοίβου καὶ τὴν δύσιν.

Ὁ Κάϊζερ ὁ προσφιλες
τοὺς ἰδικούς μας βασιλεῖς
ἐνθέρμως προσεφώνησε,
κ' ἐν ἀληθείᾳ φίλῃ
τῶν στόλων μας ἐτόνισε
τὰ πάλαι μεγαλεῖα.

Ἀλλὰ καὶ τὸ Συνέδριον τὸ τῶν Ἀρχαιολόγων
ὅτ' ὁ Κάϊζερ τὴν πρόποσιν εὐφρόμως ἀνυμνήσῃ,
ἐν γένει δὲ περιπατῶν, συνομιλῶν ἢ τρώγων,
ἵφ' ἀνέρου γὰρ τοὺς Ρωμηοὺς ἀγάπην ἀσυνήτη.

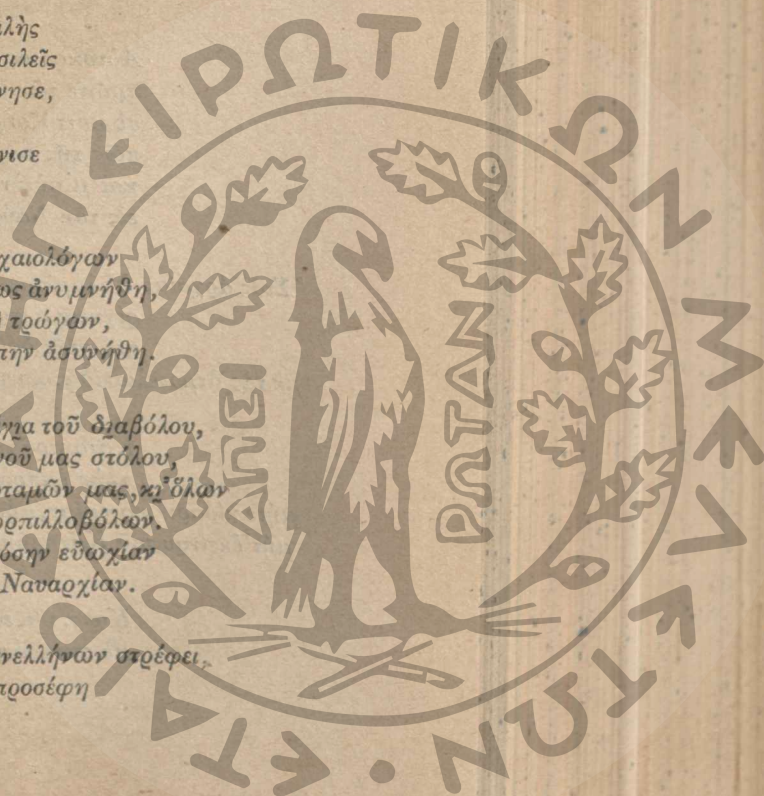
Κ' ὁ Βασιλεὺς μας θάκουσες, κατὰ τὸν διαβόλου,
πῶς Ναύαρχον τὸν ἔκανε τοῦ τωρινοῦ μας στόλου,
τῶν θαυρηκτῶν μας δηλαδὴ, τῶν ποταμῶν μας, κ' ὅλων
τῶν ἀιμοτελωνίδων μας καὶ τῶν τορπιλλοβόλων.
Κ' ὁ Κάϊζερ τῶν Γερμανῶν σ' τὴν τόσῃν εὐωχίᾳ
ἐδέχθη μ' ἐνθουσιασμὸν αὐτὴν τὴν Ναυαρχίαν.

Καὶ τότε πρὸς τὸν Ἀνακτὰ τῶν Πανελλήνων στρέφει,
τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος ὁ Κάϊζερ προσέφη

Βεβαίως θάμαδες καὶ σὺ,
κοπερόσκυλο τῶν Ἀθηνῶν,
πῶς σ' τῆς Κερκύρας τὸ νησί
ὁ Κάϊζερ τῶν Γερμανῶν
διήμερον ἐκάθισε
καὶ πῶς μᾶς ἐσυμπάθησε.

Βεβαίως θάκουσες καὶ σὺ πῶς τοῦ φωνάζαν ζήτηω,
πῶς ἐπικλῆθ' ἐπ' αὐτὸ νησί γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσῃ,
πῶς ἀρχαιολογικότερος οὐδέποτε δὲν ἦτο,
πῶς πῆγε καὶ σ' τὸν Πέλεκα καὶ σ' τὸ Ποντικονήσι.

Βεβαίως θάκουσες καὶ σὺ πῶς πῆγε, κουφραδόνι,
καὶ πέρα σ' τὸ Κανόνι,

πῶς Ναύαρχον τοῦ στόλου του τοῦ κραταιοῦ τὸν κάνει
κι' ὁ Βασιλεὺς εὐχαριστῶν ἐδέχθη, στραβοκάνη.

* Ανταλλαγὴ ναυαρχιῶν... γνωρίζεις τί σημαίνει;
τρέχα τὸ μέγα γεγονός παντοῦ νὰ τὸ κηρύττῃς...
ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος· σὺν Χρυσόστολῳ μπαίνει
κι' ὁ Κάϊσερ τῶν Γερμανῶν ἐντὸς τῆς Ἀμφιτρίτης

* Ἐπρόσμενες κι' ὁ Κάϊσερ σὲ τόσα ξαφνικά μας
πῶς Ναύαρχός μας θὰ γενῇ;
τόρα ποῦ λὲς οἱ Γερμανοὶ
θὰ δώσουν τὰ καράβια των νὰ πάρουν τὰ δικά μας.

Π. — Μίλα καλά, βρε Φασουλῇ...
Φ. — Ἀμὲν τὸ ξέρεις, κουρελῇ,
πῶς ἂν τὰ νέφη πυκνωθοῦν τὰ τῆς Μακεδονίας
κι' ὁ Βασιλεὺς σὺν Ναύαρχος τῆς φίλης Γερμανίας
τὸν στόλον τὸν Γερμανικὸν βροντοφῶνος κελεύσῃ
πρὸς τὸ γνωστὸν Καραμπουρνὸ ταχύτατος νὰ πλεύσῃ,
ὁ στόλος ὁ Γερμανικὸς,
ποῦναι πολὺ πειθαρχικός,
ἀμέσως θέλωντας καὶ μὴ τὸν Ναύαρχο θ' ἀκούσῃ
καὶ θὰ τὸν πιάσῃ τέτανος τὸν Σαραφῶφ τὸν Τσούση;

Π. — Μίλα καλά, βρε Φασουλῇ...
Φ. — Μάθε, φιλιότη κεφαλή,
* σὺ βρόντο πῶς δὲν ἔγινε καὶ τοῦτ' ἡ σύμμαχία,
καὶ γὰρ τοὺς σκλάβους μὴ λυποῦ,
καὶ τὸν καρφέ σου τοῦ λοιποῦ
νὰ πίνῃς μ' ἡσυχία

Π. — * Ὑμνος δέξου κι' ἐξ ἡμῶν
κι' ἐκ τοῦ κράτους τῶν σανίδων,
Ναύαρχε τῶν ποταμῶν
καὶ τῶν ἀμυγδαλινῶν.

Ναύαρχος τοῦ στόλου γίνου,
ποῦ τιμᾷ ἐν ἡσυχία,
Ναύαρχος φανοῦ κι' ἐκείνου,
ποῦ θὰ γίνῃ μὲ λαχεῖα.

Ἀποκοτόν Γερμανέ,
πρῶτε τῶν κλειῶν κλεινέ,
σὲ κυττάζω μὲ τὸ κράνος
πῶς τῆς Κίχλας ἐπιβαίνεις,
καὶ μ' αὐτὴν ὑπερηφάνως
εἰς τὸν Ναύσταθμον πηγαίνεις.

* Στὰς ἀρχαῖας Σαλαμίνας, * στοὺς Ναυστάθμους καὶ τοὺς Πό-
ρίχνεις μ' ἑτα φλογερά, [ρους
καὶ στῆς δόξης τὰ νερά
μὲ τὰς ἀμυγδαλινίδας κυνηγᾷς τοὺς λαθρεμπόρους.

Κατατράπεις καὶ βροντᾷς,
πλὴν ἐμπρὸς δὲν ἂν ταντᾷς
μῆτε κίδαριν καμινᾶν, μῆτε δόρατα Περσῶν,
μῆτ' ἐκείνου τοῦ Κανάρη τὸν πανύμνητον πυρσοῦν.

Καὶ καθίζεις εὐτυχῆς
μὲ συγγρόνους ναυτικούς,

καὶ γενναίως ναυμαχεῖς
συναγρίδες κι' ἀστακούς.

Φ. — Παῖζε, Περικλῇ κεφάλι,
τὰ βροχὰ καὶ τὰ λαγούτα...
τί Συνέδρια μεγάλα,
τί σοφίας Ἰνστιτούτα,
κι' ἔπειτα μὰζι μὲ τοῦτα
νὰ γενῇ δικός μας κι' ὁλος
ὁ τῆς Γερμανίας στόλος.

Χαίρε χαίρε κι' ἐλεεῦ,
τῆς Ἑλλάδος Βασιλεῦ.
Σὲ φαντάζομαι μπροστά μου μὲ τὸν στόλον τὸν τρανὸν
τῶν συμμάχων Γερμανῶν,
καὶ φαντάζομαι πρὸς νίκας πῶς τὸν ὀδηγεῖς γενναίως,
ὁ δὲ Κάϊσερ ἐκ τῆς Κίχλας σὲ κυττάζει κεχηναῖος.

Σὲ κυττάζω κι' ἱστορίας ἐνθυμοῦμαι Θουκυδίδου,
τοὺς Θεμιστοκλεῖς τοὺς πάλαι, ναυτικούς καὶ τῶν γονέων,
καὶ τὸν Δυσανδρον ἐκεῖνον, ὅστις τότε ἐκ τῆς Ἀβύδου
πρὸς τὴν Λάμψακον παρέπλει, σύμμαχον τῶν Ἀθηναίων.

Μὲ τὸν δίσκον τῆς ἡμέρας σὲ κυττάζω καὶ μὲ τὰ στρα
σὲ βοῇν ὠκεανοῦ,
καὶ ξεχνῶ τὸ Σκαφιδάκι καὶ τῆς Πρέβεζας τὰ κάστρα,
μὰ καὶ τὸ Καραμπουρνὸ.

Χαιρετοῦν τὸν Γερμανὸν μὲς στῆς Κίχλας τὸ καράβι
πρόγονοι τοῦ προσφιλεῖς, οἱ πανάρχαιοι Βυργράβοι,
κι' ὁ μέγας Βαρβερόσας κι' ὁ μέγας Φρειδερίκος,
κι' ἀνερίζουν τὰ νερά μας κατὰ πλάτος, κατὰ μήκος.

Τραγονδῶ τὰς Πλαταιάς,
βλέπω νίκας κραταιὰς
νέου μέλλοντος ἀγῶνος,
καὶ προβαίνω σὺν Λαγόνος
καὶ περιφημῶς Οδλάνος
μὲ Βρανδεμβουργεῖον κράνος.

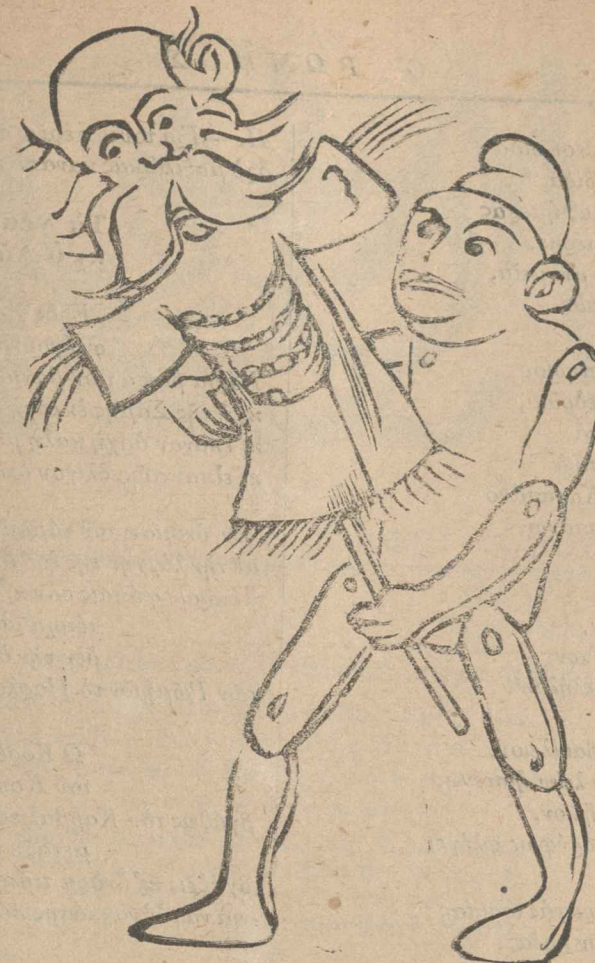
* Ἀρχισε κι' ὁ Γουλιέλμος τὴν Ἑλλάδα ν' ἀγαπᾷ,
καὶ σὲ τοὺτους καὶ σ' ἐκείνους
πληθὺς ἀειτῶν σκορπᾷ,
μαύρους, ἐρυθροὺς, κοκκίνους.

Μετὰ τόσα πόνων ἔτη
καὶ τυφῶνος δυνατοῦ
ἀπεκτίσαμεν προσέτι
καὶ τὴν εὐνοίαν αὐτοῦ.

Πάει τῶν Ρωμηῶν ἡ μπόρα,
τρέμουν πολεμίων σπεῖραι...
Ναύαρχός μας θάναί τώρα...
τί χαρὰ ποῦ θὰ τὴν πῆρε.

Κύττα τὸν, Ἑρεμία
καὶ κλαυθρὸν τοῦ καιροῦ,
πῶς μὲ τόση τρικυμία
τρέχει στὴν Κρεμμυδαροῦ.

Κύτταξέ τον μὲ φτερά
καὶ κατάχρυσα γαλόνια

πῶς χαϊδεύει τρυφερά
τοῦ Σκουζέ τὰ μαλαμπέτονια.

Π. — Δὲν μὲ μέλει τί θὰ κάνῃ
τῶν πατέρων ἡ Βουλὴ,
μῆτε γὰρ τὸν Ντεληγγιάννη
δὲν σκοτίζομαι πολὺ
πῶς καὶ τί θὰ συζητήσῃ,
κι' ἂν στοματοῦς θὰ καταρίσῃ,
μὰ καὶ στολὸν τῶν Ἰαπώνων
πρὸς χαρὰν τῶν Μακεδόνων.

Δὲν μὲ μέλει τί φωνάζουν τόσοι ρήτορες σκαριάδοι
κι' ὑπὲρ φύσιν τραγικοί,
δὲν μὲ μέλει τὸ σκοτάδι,
δὲν μὲ μέλει ἡ φυλακή.

Δὲν σκοτίζομαι ποῶς πίνει, δὲν κυττάζω ποῶς κερνᾷ,
δὲν μὲ μέλει γὰρ κανένα τοῦ Ρωμαϊτικοῦ κοράκι,
δὲν μὲ μέλει γὰρ τοὺς Κοῖτας, ἂν ἐπῆσαν τὰ βουνὰ
κι' ἔτσι μ' ἑμᾶς γυρεύουν καὶ θεσμούς τοῦ Θεοδώρη.

Δὲν προσφέρω μὴ πεντάρα στῆς πατρίδος τὸν βωμόν,
δὲν προσέχω στοὺς Βουλγάρους, μῆτε καὶ στοὺς βουλευτάς,
δὲν ἐργεῖται σὺν νοῦν μου πῶς ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν
Ναύαρχος τῆς Γερμανίας ἐκηρύχθη κατ' αὐτάς.

Φ. — Τὴν εἶδες εἰς τὸ Στάδιον τὴν Ἀντιγόνην, βλάκα;
Π. — Τὴν εἶδες εἰς τὸ Στάδιον τὴν Ἀντιγόνην, βλάκα;

Μὲς τοῦ Σταδίου τὰ μεγαλεῖα
τῆς Ἀντιγόνης διδασκαλεῖα.

Φ. — Τὴν εἶδα καὶ τὴν ἀκουσα νὰ λή μὲ λαχτάρα:
ὁ κοινὸν ἀντάδελφον, ὁ τῆς Ἰσμήνης κἀρα,

ἀρ' οἶσθα σὺ πτολίεθρον τὸ παρακλασικόν
πῶς ἤλθε καὶ Συνέδριον ἀρχαιολογικόν,
κι' ἐμεῖς μ' αὐτὸ τὰ χάσαμε
καὶ τὴν Βουλὴν ἐσχάσαμε;

Κι' εἶπε πρὸς ταύτην εὐφραδὴς
ἡ δούμοιρος Ἰσμήνη:
σοφίας πλοῦτος ἀφειδῆς
* σὺν φῶτων τὸ καμίνι,
σπουδὴ καὶ πάντων καὶ πασῶν
καὶ νέα σύγκρισις γλωσσῶν,
κι' ὁλος ὁ κόσμος ἔτρεχε σὺν ἀρχαιομανῆς,
κι' οὐτ' ἐξελέγεις ἐκλογῶν δὲν ἀκούσε κανεὶς.

Κἀγὼ δ' ἐξέδραμον παντοῦ μὲ τοὺς ἀρχαιοφίλους
καὶ συγκινήσεις ἔπαθα σφοδρὰς κι' ἀλλεπαλλήλους,
μὴδὲ παρέστην σὺν βρασμὴν τῆς σωτηρίου πάλης,
κι' ὅποταν ἐαυτήνησαν τὴν ἐκλογὴν τῆς Πάλης,
δὲν ἔσπευσα ν' ἀκούσω
μῆτε τὸν Μονοκροῦσο.

Βρὲ τί μοῦ λὲς; ἀπήντησεν ἡ τλήμων Ἀντιγόνη,
ἀρ' οἶσθα πῶς βουλευέται μέγα τὸ Κορδόνι,
καὶ πῶς ὁ Κρέων μελετᾷ νὰ κάμῃ οἰκονομία,
ἂν κι' ἔχῃ περισσεύματα χορημάτων ὁ Ταμίας;

* Ἀρ' οἶσθα πῶς τὸν γέροντα τρομάζει τὸν ἀπτόητον
τὸ πλεονάζον χοῦμα,
καὶ πῶς ἀνύρωσαν προχρὲς αὐτὸ τὸ διαβόητον
τῆς Ἀργιδῆς τμήμα;

Κι' ἀπήντησε στὴν ἀδελφὴν θαυτευτικῶς κι' αἰμύλως
τὸ τῆς Ἰσμήνης χεῖλος:
* Ἐμοὶ μὲν μῦθος ἀδελφή, μὴδεὶς ἔκει ἐξ ἐτοῦ
συνῆλθε πάλιν ἡ Βουλὴ τοῦ γέροντος Λαοδότου.

Ἄλλ' ὅμως, κἀγὼ αὐτάδελφος, ἕνα καὶ μόνον οἶδα
 πῶς τοῦτο τὸ Συνέδριον ἐσάλεψε τὴν βίδα
 καὶ τῶν κυρίων βουλευτῶν, κ' ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας
 πρωτοφανῆς ἀδράνεια κατεῖχε τοὺς πατέρας,
 καὶ μὲ τοὺς ξένους ἔχασκαν εἰς παλαιὰ μνημεῖα,
 κ' ἀκύνωσις, ὥς λέγεται, δὲν ἔγινε καμμία.

Ἐν οἶδα πῶς οἱ ρήτορες οἱ τοῦ Βουλευτηρίου
 δὲν ἄφησαν πανήγυριν αὐτοῦ τοῦ Συνεδρίου,
 κ' ἐγράφη' σὺν σημαντικὰ
 τοῦ Παρλαμέντου πρακτικὰ
 πῶς ὅλοι προσεκληθῆσαν κ' ἀπὸ τὸν Καραπάνο
 καὶ περιδρόμασαν ἐκεῖ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Αὐτὰ μὲ τόνον σιγηλὸν
 ἔλαλουν ἔξω τῶν πυλῶν,
 ὁπότεν δι' ὀρχήσεων τὰ μάλιστα ποικίλων
 εἰς τὴν θυμέλῃν ἔφθασε χορὸς ἐξ ὑπαλλήλων.

Καὶ τότε ἔχειροκρότησε τὸ σύγχρονον βασιλεῖον,
 ὃ δὲ χορὸς, ποῦ σκέπτεται πῶς θὰ τοῦ λείψ' ἡ στέγη,
 μὲ πόνον ἔχαιρέτησε τὸν διφρηλάτην ἥλιον,
 ποῦ τῶν Ρωμηῶν τὰς κεφαλὰς κατακορύφως φλέγει.

Κ' εἶπε περὶ τοῦ Κρέοντος μὲ τρεῖς στροφὰς ὥραϊας
 πῶς ν' ἀποκόψῃ μελετᾷ τῶν ὑπαλλήλων κρέας,
 κατόπιν εἶπε τῶν ἐπὶ
 τὸν πόλεμον ἔκεινον,
 καὶ πῶς θὰ τρῶνε τὰ λεπτὰ
 τὰ σμήνη τῶν κηφήνων.

Κ' ἀπέμειναν ἐμβρόντητοι πολλοὶ τοῦ Συνεδρίου
 κ' ἕνας μεγάλος ἄγγελος τοῦ Χρηματιστηρίου
 μὲ δρόμον ἔφθασε ταχύ, ποῦ λὲς πῶς εἶχε νέφτι,
 καὶ γὰρ τὸν Πολυνείκην
 ἀνέφερε μὲ φοίικην,
 κ' εἶπε γὰρ τὸ συνάλλαγμα πῶς ὅλο καὶ ξεπέφτει.

Οὐ μὴν προσῆλθε, Περικλῆ, κ' ὁ μάντις Τειρεσίας,
 κ' ἐπισκοπήσας οἰωνοὺς καὶ σφάγια θυσίας,
 εἶπε πῶς σύννεφα πυκνὰ παρατηρεῖ στὸν Αἴμον,
 κ' ἦλθε κατόπιν σοβαρὸς κ' ὁ νεανίας Αἴμων,
 συζητητὴς δεινότητος εἰς ὀπλισμοὺς πολέμων.

Κ' ἄρχισε μὲ τὸν Κρέοντα συζητήσιν, ζευξέκη,
 ποῖο φαίνεται γὰρ τὸν στρατὸ καλλίτερο τουφέκι,
 τὸ Μάουζερ, τὸ Μάνλιγερ, ἢ καὶ τὰ δαδὶ συγχρόνως,
 κ' ἐξέφερε τὴν γνώμην του καθένας φαρφαρόνος.
 Μὰ τότε ἔφώναξα κ' ἐγὼ : θαρρῶ, καλοὶ μου φίλοι,
 πῶς εἶναι προτιμότερον τὸ πάλοι καρποφύλλι.

Περὶ τῶν νέων ὀπλισμῶν καθεὶς ἐσυλλογίζετο
 κ' ὁ κόσμος εἰς τὸ Στάδιον ἀφώνως ἐφλογίζετο,
 κ' ἀπ' ὅλους ἔτρεχεν ἄδρὸς
 ἀρχαϊκώτατος ἰδρώς.

Καὶ τότε, φίλε Περικλῆ,
 στήν ὑστερὴν κερκίδα
 τὸ φάντασμα τοῦ Σοφοκλῆ
 μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα.

Πῆγε καὶ στάθηκε ψηλὰ
 κ' ἄρχισε μόνος νὰ γελᾷ,
 καὶ κόσμον ἐκαμάρωσε
 πολὺ ποιητικόν,
 καὶ κατεμαζιλάρωσε
 καπέλα γυναικῶν.

Π.— Γὰρ τοῦτο πέρω σήμερα κ' ἐγὼ, βρὲ φαρφαρόνο,
 δαδ' μαζιλάραις καναπὲ καὶ σὲ μαζιλαρόνω.

Τὰ νέα Βάγια κ' ἡ Βουλὴ κ' ὁ Λάζαρος τοῦ Φαδουλᾶ.

Ἐρδε Λάζαρε περδὲ,
 φεύγουν τῶν ἐχθρῶν ὁρδαί.

Βάγια βάγια τῶν βαγιῶν... κάθε πόθος ἐπληρώθη
 κ' ἡ τῆς Σάμης ἐκλογὴ σὲ δαδὶ τμήματ' ἀκυρώθη,
 κ' ἔκαναν ἀρχὴ καλὴ μὲ κομπόσαις μαγκουραῖς
 κ' εἶπαν πῶς ὀλίγου δεῖν ν' ἀκουσθοῦν καὶ κουμπουραῖς.

Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου μπαίνει μέσα κ' ἡ φρουρὰ
 μὲ τὴν λόγγην τῆς ἐφ' ὅπλου γὰρ ν' ἀρχίσῃ τὰ πυρὰ.
 Τέτοιαις φάπαις σὰν κ' ἐκείναις, ὁποῦ πέφταν σὰν βροχή,
 τέτοια μαγκουράδων μπόρα
 δὲν τὴν ἀκουσ' ἔως τώρα
 τῶν Ρωμηῶν τὸ Παρλαμέντο καὶ κανεὶς θεσμὸς μὲ χί.

Ὡ Κορδόνι, μὲ τὸν γέρο
 τοῦ Κουβέρου καββαλιέρο,
 βγάζεις τὸν Καββαλιεράτο, Κεφαλλῆνα ζηλευτὸν
 μεταξὺ τῶν βουλευτῶν,
 βγάζεις κ' ἄνδρα τιμημένον ὅπως τὸν Ποταμῖνο
 γὰρ νὰ μ' ἀναγκάσῃς πάλι νέους ὕμνους νὰ σοῦ κάνω.

Ἐρδε, κόμμα θεσμοφάγο,
 ποῦ σὲ λένε κ' ἐθνικό,
 κ' ἔχεις τὸν παπποῦ τὸν μάγο,
 στύλο Συνταγματικό.

Ἐρδε Λάζαρε ξανά,
 καὶ τονίσετε παῖνα
 στὸν παπποῦ τὸν Κορδονᾶ,
 ποῦναι γ' ἀκυρώσεις μάνα.

Ἐρδε σοῦρδε, Κορδονίδη,
 τί Βουλὴ μὲ νέα κλή...
 κ' ὁ Βουδούρης τὸν Μπουφίδη
 καγκελᾶριο τὸν λεί.

Νὶ ποτίσμε, νὶ σκαλίσμε,
 καὶ τὸ γέρο Ντεληγιάννη
 μήτε προῦπολογίσμε,
 μήτε τίποτα δὲν φτεῖναι,
 μόνο μ' ἐκλογαῖς κορώνει
 καὶ τὴν Σάμην ἀκυρόνει
 γὰρ νὰ φέρῃ τὸν Βουώνη.

Βάγια τῶν βαγιῶν παῖ
 καὶ τὸν Λάζαρο κρατῶ.
 Ἦλθε πάλ' ἡ κουκουβάγια,
 πάρετε, διαβόλοι, βάγια!

Καὶ κομπόσαις ποικίλαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Σίγμα Βλαστοῦ τὰ Σάμικτα, σπουδαῖον λογογράφον,
 βιβλίον πρὸς ἀφέλειαν τοῦ Παραγίου Τάφου.
 Εἰς πᾶσαν Ἀλεξάνδρειαν καὶ Κάρον πωλεῖται,
 ἀλλὰ κ' ἐδῶ στήν Τράπεζαν τῶν Ἀθηνῶν, πολῖται.

Λόγος Διογενίου, Δεσπότης τῆς Ρεθύμνης,
 ποιμαίνοντος ἀξίως τὰ πρόβατα τῆς ποιμνῆς,
 ἀπαγγελθεὶς μὲ τόνον πέρω πρὸς Πειραιώτας
 κ' ἄλλους ἐπισκεφθέντας τὴν Κρήτην πατριώτας.

Ἀπόψε στῆς Φὸν-Λόττην νεο κοντσέρτο πρώτης
 καὶ τῶν Μουσῶν ἃς σπεύσῃ καθένας διασώτης.